

KRÖNIKA FILM

Josephine Askegård

Övriga kulturkrönikörer: Tiina Rosenberg, Göran Greider, Anna Hellgren, Jonas Fogelqvist

Hos horan

OSCARSGALAN HAR VÄL de flesta redan glömt. Spektaklet är feberframkallande, kanske på samma sätt som den i all evighet pågående Melodifestivalen, men inte direkt någon värdemätare på branschens produktkvalitet. I efterhand är det mest stjärnorna på röda mattan i verkliga livet som uppmärksammas och inte de filmer de medverkat i. En av dessa var, med tre vunna Oscarstatyetter av tretton nomineringar, obegripligt nog *Benjamin Buttons otroliga liv*. När jag ser filmen undrar konspirationsteoretikern i mig om mängden av nomineringar var till för att tvinga huvudrollsinnehavaren, Brad Pitt, till galan för att han med fru och

"Flickorna i spetskorsett och kängor var inga sura feminister eller sjuka narkomaner; nej, 'förr i tidens' horor var av annat virke."

exfru skulle ge stjärnglans åt den allt mindre mytifierade tillställningen. Filmen är i alla fall rent skräp.

Även de som inte sett Benjamin Buttons otroliga liv kanske har ett hum om handlingen: ett barn föds med en kropp som ser ut som en mycket gammal människas och lever sitt liv så att säga baklänges. När han dör blir han ett rosigt spädbarn igen. Omgivningens förväntningar på pojken/mannen påverkas av hans utseende snarare än hans mognad som ju pågår tvärtemot hans yttre. Under processen ska, som vanligt, mannens liv och verk skildras för oss. Och oj, vad bekant det blir.

Någon gång i tjugofemårsåldern möts Buttons utseende och utveckling och då kommer den: horscenen. Efter som det är den glada och moderliga horan som ska skildras är det ju "tur" att det hela utspelar sig i jazzigt trettio-tal. Man kan nämligen svårigen, trots allt, tänka sig en positiv bild av en

bordellscen från 2000-talet med loja horor som plötsligt tänder till på alla fyra när vår tidigare, lite motvilligt ditsläpad av en tuffare kompis, helt oskuldsfulla huvudpersonskund plötsligt fattar grejen.

Det hela är så unket att det kan jämföras med naiviteten i Fellinis filmer (som utspelar sig på 1920-talet) eller gamla vilda västernfilmer. Här kan man verkligen säga att i filmer om pojkars utveckling till män är uttrycket "att fångas med brallorna nere" inte direkt något nesligt utan en del i en initiationsritual, nödvändig för honom att genomgå för att komma vidare i manlig mognad. Och det är den erfarna horan (i tjugooårsåldern) som ska hjälpa till med det hela. Senast jag såg ett så flagrant exempel på den manliga fantasins dominans över den krassa verkligheten var Stig Larssons dramatisering av Peter Birros manus *August* som gick i SVT i december 2007 (och som utspelar sig på 1870-talet).

VILKEN TUR ATT man har historien att ta till när det gäller manlighetens dansande. Flickorna i spetskorsett och kängor var inga sura feminister eller sjuka narkomaner; nej, "förr i tidens" horor var av ett annat virke, de var nog kanske snarare lite som Ulla Winblad-varianten: en glad sexarbetare med stora tuttar och ett par varma låar att krypa ned mellan när det blåser. Och inga sura miner utan ett sorglöst skratt. I alla fall om vi ska köpa filmbordellerna. Sedan kan den vuxne mannen också återvända till sin första hora för ett nostalgiskt möte med sig själv som ung. Om och om igen.

Ja ni ser: Det är Benjamin, Stig, Peter, August och de andra i grabbgänget i skön förening. Med Oscar. Om och om igen.

KULTUR-TIPSET! Gå på Asylshopping på Scenarior. Ett collage av röster, där handläggare letar "äkta flyktingar" och kvinnor ses som bihang till männen i asylsökarrouletten. Premiär på fredag 13 mars, Hantverkarg 78 i Stockholm.